

ΤΟ ΕΛΕΓΚΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ

ΣΕ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑ

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του, την 1^η Φεβρουαρίου 2017, με την εξής σύνθεση : Ανδρονίκη Θεοτοκάτου, Πρόεδρος, Ιωάννης Σαρμάς, Χρυσούλα Καραμαδούκη, Μαρία Βλαχάκη, Γεωργία Μαραγκού και Αγγελική Μαυρουδή, Αντιπρόεδροι, Γεώργιος Βοΐλης, Βασιλική Ανδρεοπούλου, Μαρία Αθανασοπούλου, Ασημίνα Σαντοριναίου, Ευαγγελία - Ελισάβετ Κουλουμπίνη, Σταμάτιος Πουλής, Κωνσταντίνα Ζώη, Γεωργία Τζομάκα, Κωνσταντίνος Εφεντάκης, Βασιλική Σοφianού, Αγγελική Πανουτσακοπούλου, Δέσποινα Τζούμα, Ευφροσύνη Παπαθεοδώρου, Κωνσταντίνος Παραθύρας, Αργυρώ Μαυρομμάτη (εισηγήτρια), Ευαγγελία Σεραφή, Κωνσταντίνος Κρέπης, Ειρήνη Κατσικέρη και Νεκταρία Δουλιανάκη, Σύμβουλοι. Γραμματέας η Ελένη Αυγουστόγλου.

Γενικός Επίτροπος Επικρατείας : Μιχαήλ Ζυμής.

Για να δικάσει την από 4 Ιουνίου 2014 (αριθμ. κατάθ. .../2014), για αναίρεση της 515/2014 οριστικής απόφασης του ΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, αίτηση της ... .. του ..., κατοίκου ... (οδός ... ..), η οποία παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου δικηγόρου της Δημητρίου Περπατάρη (Α.Μ. Δ.Σ.Α.18443),

κ α τ ά του Ελληνικού Δημοσίου, το οποίο εκπροσωπεί ο Υπουργός Οικονομικών, που παραστάθηκε διά του Παρέδρου του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους Νικολάου Καραγιώργη.

Με την προσβαλλόμενη απόφαση κρίθηκε ότι ο αποβιώσας σύζυγος της αναιρεσείουσας, Διευθυντής Ιατρός Ε.Σ.Υ., δεν δικαιούται πλήρη σύνταξη με τη συμπλήρωση 15ετούς πραγματικής υπηρεσίας, καθόσον δεν υπάγεται στις ειδικές ευεργετικές ρυθμίσεις των άρθρων 1 παρ.1 περ. α εδάφιο προτελευταίο και 15 παρ.7 του Συντ. Κώδικα.

Με την υπό κρίση αίτηση και για τους λόγους που αναφέρονται σ' αυτήν, ζητείται η αναίρεση της ως άνω απόφασης του ΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου .

Κατά τη συζήτηση που ακολούθησε, το Δικαστήριο άκουσε:

Τον πληρεξούσιο δικηγόρο της αναιρεσείουσας, ο οποίος ζήτησε την παραδοχή της αίτησης αναίρεσης.

Τον εκπρόσωπο του Ελληνικού Δημοσίου, που ζήτησε την απόρριψη της αίτησης αναίρεσης. Και

Το Γενικό Επίτροπο της Επικρατείας στο Ελεγκτικό Συνέδριο, ο οποίος πρότεινε την απόρριψη της αίτησης.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το Δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη, με παρόντες τους δικαστές που έλαβαν μέρος στη συζήτηση της υπόθεσης, εκτός από τη Σύμβουλο Ευαγγελία - Ελισάβετ Κουλουμπίνη που είχε κώλυμα (άρθρα 11 παρ. 2 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, που κυρώθηκε με το άρθρο πρώτο του ν. 4129/2013 και 78 παρ. 2 του π.δ. 1225/1981) και τη Σύμβουλο Νεκταρία Δουλιανάκη που αποχώρησε από τη διάσκεψη, σύμφωνα με τη διάταξη της παρ. 1 του άρθρου 2 του ν. 1968/1991.

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα

Σκέφτηκε κατά το νόμο και

Αποφάσισε τα ακόλουθα:

I. Η υπό κρίση αίτηση για αναίρεση της 515/2014 απόφασης του II Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου, για την οποία έχει καταβληθεί το προσήκον παράβολο (βλ. τα έντυπα γραμμάρια Δημοσίου ..., ..., ... σειράς Α'), έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα. Επομένως, πρέπει να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω.

II. Με την .../16.6.2004 πράξη του Διευθυντή της 43^{ης} Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ., με την οποία κανονίστηκε στο σύζυγο της αναιρεσείουσας, Διευθυντή Ιατρό Ε.Σ.Υ., μηνιαία σύνταξη και επίδομα ανικανότητας (τυφλότητας), κρίθηκε ότι εφόσον αιτία εξόδου του από την υπηρεσία ήταν η απόλυση λόγω αυθαίρετης αποχής, δεν δικαιούται πλήρους συντάξεως, σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 15 παρ.7 του π.δ. 166/2000. Κατά της πράξης αυτής, ο σύζυγος της αναιρεσείουσας άσκησε ένσταση, η οποία απορρίφθηκε με την .../26.1.2006 απόφαση της Ε.Ε.Π.Κ.Σ.. Έφεση δε κατά της ως άνω απορριπτικής απόφασης της Ε.Ε.Π.Κ.Σ. απορρίφθηκε με την 515/2014 προσβαλλόμενη απόφαση του II Τμήματος.

III. Με την ένδικη αίτηση ζητείται να ανααιρεθεί η ως άνω απόφαση λόγω εσφαλμένης ερμηνείας και πλημμελούς εφαρμογής του ουσιαστικού δικαίου που διέπει την υπό κρίση υπόθεση.

IV. Στο άρθρο 1 παρ.1 περιπτ. α προτελευτ. εδάφιο του Συντ. Κώδικα (κωδικοποίηση άρθρ.1 παρ.1 ν. 955/1979, όπως αντικαταστ. με άρθρα 3 παρ.1 ν. 2227/1994, 8 παρ.1 ν. 2592/1998 και άρθρ.2 παρ.1 ν. 3075/2002), όπως ίσχυε κατά το χρόνο έκδοσης της πράξης κανονισμού της σύνταξης του αποβιώσαντος συζύγου της αναιρεσείουσας ορίζεται, κατά παρέκκλιση του γενικού κανόνα της

θεμελίωσης δικαιώματος σύνταξης από τον τακτικό δημόσιο υπάλληλο, που απομακρύνεται με οποιοδήποτε τρόπο από την υπηρεσία, με τη συμπλήρωση εικοσιπενταετούς πραγματικής συντάξιμης υπηρεσίας, ότι: «Για τους υπαλλήλους, οι οποίοι είναι παντελώς τυφλοί, παραπληγικοί ή τετραπληγικοί, καθώς και για όσους πάσχουν από υπερφωσφατασαιμία ή από Βήτα ομόζυγο μεσογειακή ή δρεπανοκυτταρική ή μικροδρεπανοκυτταρική αναιμία και υποβάλλονται σε μετάγγιση ή από χρόνια νεφρική ανεπάρκεια τελικού σταδίου και υποβάλλονται σε αιμοκάθαρση ή περιτοναϊκή κάθαρση ή έχουν υποστεί μεταμόσχευση νεφρού, εφόσον για τις περιπτώσεις αυτές συντρέχει ποσοστό αναπηρίας τουλάχιστον 67%, αρκεί δεκαπενταετής πλήρης πραγματική συντάξιμη υπηρεσία». Περαιτέρω, στο άρθρο 15 παρ.7 του ίδιου Κώδικα ορίζεται ότι: «Η μηνιαία σύνταξη των προσώπων του προτελευταίου εδαφίου της περιπτ.α' της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του παρόντος, όπως αυτό ισχύει κάθε φορά, ορίζεται στα ογδόντα τοις εκατό (80%) των αποδοχών της παρ.2 του άρθρου 9 που λαμβάνουν κατά το χρόνο του θανάτου τους ή κατά το χρόνο της εξόδου τους από την υπηρεσία, εφόσον εξέρχονται λόγω παραίτησης ή απολύονται για λόγους υγείας ή λόγω συμπλήρωσης του ορίου ηλικίας μετά τη συμπλήρωση δεκαπενταετούς πλήρους πραγματικής υπηρεσίας». Από τη συνδυαστική ερμηνεία των ανωτέρω διατάξεων συνάγονται τα ακόλουθα: Στο πλαίσιο των επιταγών του άρθρου 21 παρ.2, 3 και 6 του Συντάγματος, ο συνταξιοδοτικός νομοθέτης, αντιλαμβανόμενος την ιδιαιτερότητα της κατάστασης των υπαλλήλων που έχουν τις προαναφερόμενες παθήσεις, μεταξύ των οποίων και οι τυφλοί υπάλληλοι (για την έννοια βλ. άρθρο 1 του ν. 1904/1951, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 1 του ν. 958/1979) και τις

εγγενείς δυσχέρειες που αντιμετωπίζουν, μείωσε γι' αυτούς τις χρονικές προϋποθέσεις που απαιτούνται για τη θεμελίωση δικαιώματος σύνταξης. Δεδομένου δε ότι δεν γίνεται διάκριση ως προς το χρόνο κατά τον οποίο οι υπάλληλοι έχασαν την όρασή τους, την ως άνω αυξημένη σύνταξη δικαιούνται όλοι οι τυφλοί υπάλληλοι, δηλαδή τόσο αυτοί που εισήλθαν στην υπηρεσία τυφλοί, όσο και αυτοί που καθίστανται επιγενομένως τυφλοί, εφόσον τελούν υπό τις αυτές συνθήκες, τόσο ως προς την κατάσταση της υγείας τους (ίδια πάθηση και ποσοστό αναπηρίας), όσο και ως προς τις δυσχέρειες που αντιμετωπίζουν κατά τον εργασιακό τους βίο. Αντίστοιχη διάκριση δεν υφίσταται ούτε στις ρυθμίσεις του ν. 612/1977, που αφορούν στους τυφλούς συνταξιούχους ασφαλιστικών οργανισμών αρμοδιότητας του τότε Υπουργείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων (ΣτΕ 4117, 4224/1987, 2177/1997, 3710/2001, 821/2007). Επιπλέον, η σοβαρότητα των λοιπών παθήσεων, που αναφέρονται στα άρθρα που κωδικοποιήθηκαν, μαζί με το άρθρο 1 παραγρ.1 του ν. 955/1979, στην επίμαχη διάταξη, καταδεικνύει ότι η βούληση του συνταξιοδοτικού νομοθέτη ήταν, στις περιοριστικά αυτές απαριθμούμενες περιπτώσεις, να ληφθεί μέριμνα μείωσης των προϋποθέσεων συνταξιοδότησης για όλους, τόσο για αυτούς που εισήλθαν με την πάθηση αυτή στην υπηρεσία, όσο και για αυτούς που επιγενομένως βρέθηκαν στην ίδια κατάσταση. Περαιτέρω, για να τύχουν της ευεργετικής ρυθμίσεως οι ανωτέρω υπάλληλοι πρέπει να συντρέχει σωρευτικά η προϋπόθεση του άρθρου 15 παρ.7 του Συντ. Κωδ., δηλαδή να έχουν εξέλθει της υπηρεσίας για τους περιοριστικά αναφερόμενους στην εκτεθείσα διάταξη λόγους, συγκεκριμένα δε λόγω παραίτησης, απόλυσης για λόγους υγείας ή λόγω συμπλήρωσης του ορίου ηλικίας, μετά τη συμπλήρωση

δεκαπενταετούς πλήρους πραγματικής υπηρεσίας. Συνεπώς, η διάταξη αυτή δεν εφαρμόζεται όταν αιτία εξόδου από την υπηρεσία είναι η οριστική παύση.

Κατά τη γνώμη όμως των Αντιπροέδρων Χρυσούλας Καραμαδούκη και Μαρίας Βλαχάκη και της Συμβούλου Γεωργίας Τζομάκα, η ειδική ευεργετική συνταξιοδοτική ρύθμιση της διάταξης του προτελευταίου εδαφίου της περίπτωσης α' της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του ν. 955/1979 για τους «παντελώς τυφλούς» υπαλλήλους, αφορά, κατά την αληθή της έννοια, όπως αυτή προκύπτει από τη συστηματική ερμηνεία των οικείων συνταξιοδοτικών διατάξεων και τη χρονική ακολουθία θέσπισης των σχετικών ρυθμίσεων, σ' εκείνους μόνο τους υπαλλήλους που εισέρχονται «τυφλοί» στην υπηρεσία, και όχι σ' εκείνους που καθίστανται στη συνέχεια «τυφλοί». Και τούτο, διότι για τους υπαλλήλους που καθίστανται στη συνέχεια ανίκανοι για εργασία λόγω τυφλότητας και αδυνατούν να ασκήσουν τα καθήκοντα της θέσης, στην οποία έχουν διορισθεί, υπήρχαν ήδη κατά τον χρόνο θέσπισης των διατάξεων του άρθρου 1 παρ. 1 του ν. 955/1979 άλλες ειδικές συνταξιοδοτικές ρυθμίσεις, με τις οποίες λαμβανόταν μέριμνα για τη θεμελίωση από αυτούς δικαιώματος σύνταξης με μειωμένες χρονικές προϋποθέσεις (βλ. διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 1 περ. γ' του α.ν. 1854/1951, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 1 του ν.δ. 208/1974, περί θεμελίωσης δικαιώματος σύνταξης από υπάλληλο που απολύεται από την υπηρεσία για σωματική ανικανότητα, μη οφειλόμενη στην υπηρεσία, εφόσον έχει συμπληρώσει δεκαετή τουλάχιστον πραγματική συντάξιμη υπηρεσία, καθώς και διατάξεις του άρθρου 1 παρ. 1 περ. στ' του α.ν. 1854/1951, περί θεμελίωσης δικαιώματος σύνταξης από υπάλληλο που απομακρύνεται από την υπηρεσία λόγω σωματικής ανικανότητας από νόσημα που προήλθε πρόδηλα και

αναμφισβήτητα εξαιτίας της υπηρεσίας, χωρίς τη συμπλήρωση ενός ελάχιστου χρόνου υπηρεσίας). Δεδομένου δε ότι οι υπάλληλοι που εισέρχονται «τυφλοί» στην υπηρεσία είναι ικανοί για την άσκηση των καθηκόντων της θέσης στην οποία διορίζονται, δεν μπορούν να θεωρηθούν ότι κατέστησαν ανίκανοι λόγω τυφλότητας και να υπαχθούν στις προαναφερόμενες ευεργετικές ρυθμίσεις, οι οποίες απαιτούν μειωμένες ή και καθόλου χρονικές προϋποθέσεις για τη θεμελίωση δικαιώματος σύνταξης. Συνεπώς, η διάταξη του προτελευταίου εδαφίου της περίπτωσης α' της παραγράφου 1 του άρθρου 1 του ν. 955/1979, σύμφωνα με την οποία αρκεί η συμπλήρωση δεκαπενταετούς πλήρους πραγματικής συντάξιμης υπηρεσίας για τη θεμελίωση δικαιώματος σύνταξης από τους «παντελώς τυφλούς» υπαλλήλους, αφορά αποκλειστικά και μόνο σ' εκείνους που εισέρχονται «τυφλοί» στη υπηρεσία και οι οποίοι μέχρι τότε για να δικαιωθούν σύνταξη έπρεπε να συμπληρώσουν, όπως όλοι οι τακτικοί δημόσιοι υπάλληλοι, εικοσιπενταετή πραγματική συντάξιμη υπηρεσία. Επομένως, ο υπάλληλος που δεν εισέρχεται «τυφλός» στην υπηρεσία και συνταξιοδοτείται σύμφωνα με τις γενικές συνταξιοδοτικές ρυθμίσεις, με βάση τη συνολική συντάξιμη πραγματική υπηρεσία του, εφόσον υποστεί σε χρόνο μεταγενέστερο του διορισμού του μείωση της ικανότητάς του για εργασία (αναπηρία) σε ποσοστό 100%, λόγω απώλειας όρασης και των δύο ματιών, δεν δικαιούται πλήρη (35/35) σύνταξη κατά τις ειδικές διατάξεις του άρθρου 15 παρ. 7 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα. Ενόψει αυτών, το δικάσαν Τμήμα ορθά ερμήνευσε και εφάρμοσε τις ουσιαστικές διατάξεις των άρθρων 1 παρ. 1 του ν. 955/1979, όπως αντικαταστάθηκε με τα άρθρα 3 παρ. 1 του ν. 2227/1994 και 8 παρ. 1 του ν. 2592/1998 καθώς και του άρθρου 2 παρ. 1 του ν. 3075/2002, τα αντιθέτως δε

προβαλλόμενα με το σχετικό λόγο αναιρέσεως είναι αβάσιμα και απορριπτέα. Η γνώμη όμως αυτή δεν κράτησε.

V. Στην υπό κρίση υπόθεση, το δικάσαν Τμήμα με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφασή του, κατά την αναιρετικά ανέλεγκτη περί τα πράγματα κρίση του, δέχθηκε τα ακόλουθα: Στο σύζυγο της αναιρεσείουσας, Διευθυντή γιατρό του Ε.Σ.Υ., που δεν εισήλθε στην υπηρεσία ως «τυφλός» και αποχώρησε από αυτήν στις 4.2.2003 λόγω απόλυσης, συνεπεία πειθαρχικού παραπτώματος για το οποίο του επιβλήθηκε η ποινή της οριστικής παύσης, λόγω αυθαίρετης αποχής από τα καθήκοντά του, κανονίστηκε, με την .../16.6.2004 πράξη του Διευθυντή της 43^{ης} Διεύθυνσης του Γ.Λ.Κ., σύνταξη με βάση την από έτη 21-11-18 συνολική συντάξιμη υπηρεσία του (στην οποία δεν συνυπολογίστηκε το χρονικό διάστημα αυθαίρετης αποχής του από την υπηρεσία από 16.6.2000 έως 4.2.2003), ανερχόμενη στα 22/35 των 80% των συντάξιμων αποδοχών (βασικός μισθός και χρονοεπίδομα), που ελάμβανε κατά το χρόνο εξόδου του από την υπηρεσία και χορηγήθηκε επιπλέον σε αυτόν, αφού λήφθηκε υπόψη η .../19.5.2004 γνωμάτευση της Α.Σ.Υ.Ε., επίδομα ανικανότητας (τυφλότητας) κατά τις διατάξεις του άρθρου 54 παρ. 7 του π.δ. 166/2000. Ειδικότερα, με την ανωτέρω γνωμάτευση διαπιστώθηκε ότι ο αρχικώς εκκαλών έπασχε από «Οπτική ατροφία άμφω νΔΟ = τυφλός οφθαλμός, νΑΟ = αντίληψη κινούμενης χειρός» και «ήταν παντελώς τυφλός από απώλεια όρασης και των δύο οφθαλμών κατά το χρόνο της απόλυσής του από την υπηρεσία του (4.2.2003), καθώς είναι και σήμερα, με ποσοστό αναπηρίας ΕΚΑΤΟ ΤΟΙΣ ΕΚΑΤΟ (100%) (Πίνακας του Παραρτήματος Β' του ν. 1813/1988), κατά την έννοια των διατάξεων του ν. 3075/2002». Περαιτέρω, με την ως άνω

συνταξιοδοτική πράξη, αφού θεωρήθηκε ως ημερομηνία τερματισμού της συντάξιμης υπηρεσίας του αρχικώς εκκαλούντος η 4.2.2003 (ημερομηνία δημοσίευσης στο Φ.Ε.Κ. τ. Ν.Π.Δ.Δ. .../.....2003 της .../.....2003 περί απόλυσής του απόφασης του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας, που εκδόθηκε μετά την, από 12.6.2002, απόφαση του Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου Γιατρών Ε.Σ.Υ., με την οποία του επιβλήθηκε η ποινή της οριστικής παύσης για το πειθαρχικό παράπτωμα της αδικαιολόγητης αποχής από την εκτέλεση των υπηρεσιακών του καθηκόντων για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των είκοσι δύο (22) ημερών), κρίθηκε ότι, εφόσον αυτός απολύθηκε από την υπηρεσία, λόγω αυθαίρετης αποχής και δεν εξήλθε λόγω παραίτησης, ούτε απολύθηκε για λόγους υγείας ή λόγω συμπλήρωσης του ορίου ηλικίας, δεν δικαιούται πλήρους σύνταξης, σύμφωνα με τα οριζόμενα στη διάταξη του άρθρου 15 παρ. 7 του π.δ. 166/2000. Κατά της συνταξιοδοτικής αυτής πράξης ο αποβιώσας σύζυγος της αναιρεσείουσας άσκησε την .../2.12.2004 ένσταση ενώπιον της Επιτροπής Ελέγχου Πράξεων Κανονισμού Συντάξεων (Ε.Ε.Π.Κ.Σ.) του Γ.Λ.Κ., με την οποία ζήτησε αφενός μεν να αναγνωρισθεί ότι η υπαλληλική του σχέση είχε λυθεί με την εκ μέρους του υποβολή της, από 20.6.2000, αίτησης παραίτησης και όχι με βάση την απόφαση του Γενικού Γραμματέα του Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας και, ακολούθως, να δικαιωθεί πλήρους σύνταξης (35/35 των 80% των κατά το χρόνο εξόδου του από την υπηρεσία συντάξιμων αποδοχών του), σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 15 παρ. 7 του π.δ. 166/2000. Και τούτο διότι, κατά τους ισχυρισμούς του, η σχετική πειθαρχική διαδικασία που εκκρεμούσε κατά το χρόνο υποβολής της, από 20.6.2000, αίτησης παραίτησής του ήταν άκυρη, δεδομένου ότι όλα τα έγγραφα

που αφορούσαν την σε βάρος του πειθαρχική δίωξη θυροκολλούνταν στο νοσοκομείο και ουδέποτε έλαβε γνώση αυτών. Η ένσταση αυτή απορρίφθηκε με την ήδη προσβαλλόμενη απόφαση της Ε.Ε.Π.Κ.Σ. του Γ.Λ.Κ., με την αιτιολογία ότι, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 149 του ν. 2683/1999, 77 παρ. 1 περ. δ' και παρ. 7 του ν. 2071/1992 η αίτηση παραίτησης, που ο αρχικώς εκκαλών είχε υποβάλει στις 20.6.2000, δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτή, αφού πριν από αυτήν, στις 6.4.2000, είχε ήδη εκδοθεί απόφαση του Δ.Σ. του Νοσοκομείου ... περί παραπομπής του στο Κεντρικό Πειθαρχικό Συμβούλιο Γιατρών Ε.Σ.Υ. για το πειθαρχικό παράπτωμα της παράβασης των κανόνων της ιατρικής δεοντολογίας, που του κοινοποιήθηκε με θυροκόλληση στις 2 και 3.5.2000, διότι απουσίαζε διαρκώς από την υπηρεσία του. Εφόσον δε ο αρχικώς εκκαλών δεν άσκησε προσφυγή ενώπιον του ΣτΕ κατά της, από 12.6.2002, απόφασης του Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου Γιατρών Ε.Σ.Υ., που του επέβαλε την ποινή της οριστικής παύσης για τα πειθαρχικά παραπτώματα της παράβασης των κανόνων της ιατρικής δεοντολογίας και της αδικαιολόγητης αποχής από την εκτέλεση των καθηκόντων του πέραν των 22 εργασίμων ημερών, όπως είχε δικαίωμα, νομίμως η διοίκηση του νοσοκομείου προέβη στην απόλυσή του και ορθά ορίστηκε ως αιτία εξόδου από την υπηρεσία η «απόλυση λόγω αυθαίρετης αποχής». Επομένως, σύμφωνα με την προσβαλλόμενη απόφαση της Ε.Ε.Π.Κ.Σ., δεν μπορούσε να εφαρμοστεί στην περίπτωση του αρχικώς εκκαλούντος η διάταξη της παρ. 7 του άρθρου 15 του π.δ. 166/2000 και να δικαιωθεί αυτός πλήρους σύνταξης. Επιδιώκοντας να αναγνωρισθεί ότι η υπαλληλική του σχέση είχε λυθεί με την υποβολή της, από 20.6.2000, αίτησης παραίτησής του από την υπηρεσία και, ακολούθως, να δικαιωθεί πλήρους σύνταξης (35/35 των 80% των

κατά το χρόνο εξόδου του από την υπηρεσία συντάξιμων αποδοχών του) σύμφωνα με το άρθρο 15 παρ. 7 του π.δ. 166/2000, ο αρχικώς εκκαλών ζήτησε την ακύρωση, άλλως την τροποποίηση της προσβαλλόμενης απόφασης της Ε.Ε.Π.Κ.Σ. του Γ.Λ.Κ.. Με βάση τις παραδοχές αυτές, το ΙΙ Τμήμα έκρινε ότι ο αρχικώς εκκαλών, εφόσον δεν εισήλθε στην υπηρεσία ως «τυφλός», ώστε να μπορεί να υπαχθεί στις ειδικές ευεργετικές ρυθμίσεις των άρθρων 1 παρ. 1 περ. α' εδάφιο προτελευταίο και 15 παρ. 7 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα περί θεμελίωσης δικαιώματος πλήρους (35/35) σύνταξης με τη συμπλήρωση δεκαπενταετούς πραγματικής συντάξιμης υπηρεσίας, δεν δικαιούται πλήρους σύνταξης (35/35 των 80% των κατά το χρόνο εξόδου του από την υπηρεσία συντάξιμων αποδοχών του). Απέρριψε δε ως αλυσιτελή τον ισχυρισμό του εκκαλούντος ότι ως αιτία εξόδου του από την υπηρεσία δεν ήταν η απόλυση λόγω αυθαίρετης αποχής, αλλά η παραίτηση, που είχε υποβάλει στις 20.6.2000 και, επομένως, ότι είναι εφαρμοστέα στην περίπτωση του η παρ. 7 του άρθρου 15 του Συνταξιοδοτικού Κώδικα. Δεχόμενο το δικάσαν Τμήμα ότι λόγω της επιγενόμενης τυφλότητάς του ο σύζυγος της αναιρεσείουσας δεν μπορεί να υπαχθεί στο ρυθμιστικό πεδίο των άρθρων 1 παρ. 1 περ. α' εδ. προτελευταίο και 15 παρ. 7 του Σ.Κ., έσφαλε, κατά την πλειοψηφούσα γνώμη, ως προς την ερμηνεία των οικείων διατάξεων, καθόσον σύμφωνα με τα προεκτεθέντα (σκέψη ΙV) και η επιγενόμενη τυφλότητα εφέλκει την εφαρμογή τους. Κατά τα λοιπά, όμως, δεδομένου ότι ο σύζυγος της αναιρεσείουσας εξήλθε από την υπηρεσία λόγω οριστικής παύσης συνεπεία πειθαρχικού παραπτώματος και όχι λόγω παραίτησης, απόλυσης για λόγους υγείας ή λόγω συμπλήρωσης του ορίου ηλικίας, όπως απαιτείται σωρευτικά, ορθά κατ' αποτέλεσμα απέρριψε με την

προσβαλλόμενη απόφασή του την ασκηθείσα έφεση. Περαιτέρω, ο λόγος αναίρεσης περί πλημμελούς εφαρμογής του άρθρου 125 παρ.2 του Υ.Κ., υπό την έννοια ότι το Τμήμα δεν εξέτασε το ζήτημα της εγκυρότητας ή μη της πειθαρχικής διαδικασίας, που είχε ως αποτέλεσμα την επιβολή στο δικαιούχο της ανααιρεσείουσας της ποινής της οριστικής παύσης, είναι απορριπτέος ως αβάσιμος, καθόσον η πειθαρχική διαδικασία και η ενσωμάτωση αυτής στην οικεία απόφαση απόλυσης του Κεντρικού Πειθαρχικού Συμβουλίου Γιατρών Ε.Σ.Υ. δεν μπορούσε να αποτελέσει αντικείμενο κρίσης, κύριας ή παρεμπίπτουσας, του δικάσαντος Τμήματος.

VI. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω και μη υπάρχοντος άλλου λόγου αναίρεσης, η ένδικη αίτηση πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμη και να διαταχθεί η κατάπτωση υπέρ του Δημοσίου του κατατεθέντος παραβόλου αναίρεσης (άρθρα 73 παρ. 4 του Κώδικα Νόμων για το Ελεγκτικό Συνέδριο, ν.4129/2013, Α' 52).

Για τους λόγους αυτούς

Απορρίπτει την, από 4.6.2014, αίτηση της ... .. του ... για αναίρεση της 515/2014 οριστικής απόφασης του ΙΙ Τμήματος του Ελεγκτικού Συνεδρίου. Και

Διατάσσει την κατάπτωση υπέρ του Δημοσίου του κατατεθέντος παραβόλου αναίρεσης.

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα, στις 5 Απριλίου 2017.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ

ΑΡΓΥΡΩ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση, την 1^η Νοεμβρίου 2017.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΝΔΡΟΝΙΚΗ ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΥ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΕΛΕΝΗ ΑΥΓΟΥΣΤΟΓΛΟΥ